

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Numeros atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIO Y REDACCIO: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREJ DE SUSCRIPCIO: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

BUSCANT QUARTOS

—¿Tenen voluntat per una pobra nació que ha vingut à menos?

L' INVERN DE 'N CÀNOVAS

«S' apelarà si es precis a la sessió permanent fins arribar a la aprobació dels contractes del tabaco y Almadén. Al mateix medi s' acudirà fins a conseguir que s' aprobi la llei de prórroga de las concessions dels ferro-carrils.
(De un telégrama del dia 23).

DURANT la Edat Mitja, en plé domini de la barbarie y de la forsa bruta, quan los reys necessitaven recursos per sas empreses, convocaven las Corts, y reunidas aquestas baix la presidencia del mateix monarca, li concedían els recursos ó 'ls hi negavan en rodó atenent a las conveniencias dels interessos que

las Corts representavan.

No sempre las testas coronadas obtenían las sumas solicitadas, y en moltas ocasions s' arribava a un conveni entre 'ls diputats y 'l soberà, en virtut del qual aquest últim concedía tal ó qual llibertat al poble, a cambi de una suma de diners mes ó menos important.

De manera que fins en aquells temps endarrerits las Corts gosavan de una independéncia, que no es coneixia avuy, en plena era de democracia sofisticada. Bé es veritat qu' en la Edat Mitja la representació de las Corts procedía directament dels diversos brassos ó estaments en qu' estava dividit lo país, sense que ni 'ls reys ni 'ls seus concellers ó secretaris haguessin inventat encare 'l cómodo sistema del caciquisme y de las tulinadas.

Avuy, en cambi, 'ls diputats s' engendran en las camarillas dels ministeris, y surten enmotllats com los conilletes de guix, sens mes treball que donar voltas al manubri de la gran màquina electoral.

Tal es lo que 'ns han fet progressar los homes de la monarquia restaurada desde que han admés los principis democràtics que assignan al país la facultat de regir-se y governar-se a sí mateix; hem arribat a un extrém tan admirable de desahogo é independéncia, que hasta 'ls temps bárbaros de l' Edat Mitja, basats en la forsa y 'l privilegi, han acabat per semblarnos admirables y exemplars.

Las Corts que haurían de contenir ab má ferma tots los desenfrenos gubernamentals, se prestan a impulsar-los, quan no hi ha un gran número dels seus diputats qu' están sempre disposats a aprofitar-se'n.

Aixís lo país se va quedant sense camisa y ensenyant las vergonyas al mon enter.

Si un petit grupo tracta de utilisar tots los medis reglamentaris per retardar en lo possible la consumació de certs disbarats, lo govern, la majoria y fins algunas minorias convingudas ab els que manan, no tenen el menor escrúpul en treure 'l sant Cristo gros de las sessions permanents. De manera que lo que no s' alcanza de grat s' obté per la pressió del fastidi y del cansanci.

Diners ó la vida.

Bé ho sab tothom que la prórroga del arrendament del monopoli del tabaco, en las condiciones en que s' intenta, equival a regalar sumas considerables a una poderosa companyia explotadora, que pel treball d' envenenarnos, realisa ganancias fabulosas y reparteix dividendos colossals que contrastan ab la miseria del país. Bé ho sab tothom que prorrogant 25 anys mes aquest escandalós negoci, quedan aplastadas per un quart de sigle no sols las esperansas de un gran número de agricultors espanyols, qu' en lo cultiu del tabaco trobarían avuy la seva salvació, sino la sort dels tabaquers cubans que, destinant una part dels seus productes al consúm de la Península, establirían llassos de unió ab la mare patria mil vegadas mes sólits que 'ls que puguin imposarse ab la forsa de las bayonetas.

Y no obstant, ans que 'ls mes sagrats interessos de la patria, son los beneficis de una companyia explotadora. Se necessitan recursos de moment per continuar la sistema de las trampas, y per cada aglá que dona la Tabacalera, lo govern li regala un roure.

Bé ho sab tothom que 'l contracte de arrendament de la inmensa riquesa acumulada en las minas de Almadén, es un pacte usurari a benefici exclusiu de la casa Rotschild. Però 'l govern es insaciable. Necessita quatre quartos, y com a pesar de la protecció que dispensa als ensotanyats y als frares, los diners no plouhen del Cel, s' entrega inconsiderat a las urpias dels juheus, que per cada céntim exigeixen un duro.

¿Y qué dirém que no salti a la vista de tothom respecte a la prórroga de las concessions ferrocarrileras?

Parlava días enrera 'l Mónstruo de tirar la casa per la finestra, y ja podém assegurar que li está tirant. Per si ell tot sol no pogués alzarla—y aixó que ja pesa ben poch—'l home del tupé, que fins ara havia estat fent 'l orni, s' presta a ajudar-lo decididament. Ja abandona 'l seu retir de Avila per excomunicar a aquells dels seus correligionaris que s' neguin a secundarlo.

Quan los dos capitosos monárquichs se vegin 'l un davant del altre, ensalivantse las mans, a punt de aixecar la casa que han de tirar per la finestra, es fácil que 's diguin:

—Compare... ¿semos ó no semos consejeros de esas benditas compañías?

Qualsevol boig podria fer aquesta calaverada, menos ells, per la part que 'ls toca. Seria precis que no haguessin menjat may lo pá de las compañías que van a sortir favorecidas perque 'ls comentaris de l' opinió no adquirissen un carácter de gravetat que ningú sino ells son capassos de resistir impávits.

¿Comentaris!... ¿Opinió!... ¿Y qué? ¿No tenen acás un estribillo que tot ho justifica? La guerra de Cuba... Las necessitats que la guerra de Cuba engendra... L' obligació de atendre aqueixas necessitats imperiosas... En aquestas circunstancias tot es licit. Es licit agafar al país pel coll, apretarlo contra la parét, cap-girarlo, sacsejarlo, ferli saltar 'l últim céntim de la butxaca y ferli sortir 'l ánima per la boca... Aixó es gobernar.

Ab la sessió permanent per rendir als pochos diputats que intentan depurar las causas de certas barrabassadas; ab la utilisació de la suspensió de las garantías, adoptada contra 'ls anarquistas, aplicantla sense consideració, sempre que sigui precis intimidar y cohibir a la opinió pública.

Digué en Cánovas 'l altre día, que si era precis aniria a buscar los recursos que necessitava hasta al infiern.

Ja 'ns hi está portant a marxas dobles. Prompte hi arribarém.

Però no 's pensi pas trobar al infierno lo que codicia ab tanta fatlera: en lloch de diners no hi trobará mes que un poble de condemnats, entregat a las torturas de la miseria y de la desesperació.

P. K.

A *Publicidad*, completament descarrilada y no sabent qué contestar a l' alusió que varem dirigi-li en 'l últim número, tracta de sortir de la desayrada situació en que s' ha colocat, tirant la cosa a broma.

Ben fet. Segons se veu, la gent del diari possibilista no més dona verdadera importancia a las maniobras del encasillament dels aspirants a regidors y diputats. Tot lo demés, per serio que sigui, ho arregla guapament *curantse en salut* y parlant del pa de la familia, ó dihent una *gracia*, que malehida la gracia que fa a ningú.

Com *argument* de forsa, surt ab la novedad de que 'l nostre es un periódich festiu. Donchs miri, ab tot y ser LA CAMPANA un periódich festiu, *La Publicidad* no pot olvidar que darrera nostre ha trobat alguna vegada 'l camí de la serietat política; com, per exemple, quan varem dir, primer que ningú, qu' era precis separarse de 'n Castelar. També llavors el formal diari possibilista intentá fer broma sobre 'l actitut de LA CAMPANA DE GRACIA, y poch temps després no tingué mes remey que imitarla, venint darrera nostre ab la qua entre camas.

De totas maneras, ja ho saben los republicans de debó: mentres no passi res de particular y únicament se tracti de repartir districtes y concejalías, poden contar ab 'l ardorosa, ab la entusiasta cooperació de *La Publicidad*. Ara, quan vinguin temps difícils y perillosos, no cal que se 'n refihin: *La Publicidad* se *curará en salut*, pensarà ab el pá de la familia, y qui tingui mals-de-cap que se 'ls passi.

¿No es aixó, caríssim (¡vuyt rals al mes!) colega?

Parlant de las detencions últimament verificadas, diu textualment *El Noticiero Universal*:

«Aun cuando las circunstancias por que desgraciadamente atravesamos no nos permiten hablar con la claridad que deseamos, no hemos de ser tan débiles que no nos atrevamos a insinuar una protesta, respetuosa si se quiere, pero protesta al fin, de la ligereza con que se llevan a cabo algunas detenciones, alarmando a las familias, injustificadamente, en horas dedicadas al reposo después de consagrar el día y parte de la noche al trabajo honrado. Santo y bueno que no se guarden consideraciones con los perseguidos a ciencia cierta de que son criminales; pero usar temperamentos violentos y frases de poco gusto con los que no lo son, esto ni es correcto, ni es justo, ni puede tolerarse sin protesta, y sobre ello llamamos la atención del señor gobernador civil de la provincia, quien indudablemente no tiene conocimiento exacto de lo que ocurre.»

Ja ho veu la prudentíssima *Publicidad*: fins el *Noticiero*, 'l conservador *Noticiero* li ha de donar lliçons de valor cívic!

Als sis días d' estar presos los republicans barcelonins, los ex-diputats y ex-senadors qu' encare quedan lliures acudiren al govern fentli notar que 'ls presos encare no sabían perque ho estavan, tota vegada que ningú s' havia cuidat de péndre'ls declaracions.

Lo govern ha donat la callada per resposta. Per lo vist la suspensió de las garantías constitucionals dictada per facilitar la persecució dels anarquistas, justifica 'l privar de la llibertat als ciutadans que al govern se li antoixi.

Algun periódich que deu saberho indica que 'ls presos serán posats en llibertat, tan bon punt s' haja portat a efecte l' embarch de las tropas destinadas a Cuba. Més clarament no pot dirse que a personas de tots conceptes digníssimas se las ha portadas a la sombra, per sospitas de que poguessin impedir ó perturbar l' embarch de las citadas tropas.

No n' hi ha prou ab privar als ciutadans de la llibertat, sino qu' es precis además premiarlos ab un insult. ¿Y no 'ls ha de quedar ni tan sisquera 'l recurs d' entaular querella criminal contra 'ls calumniadors que de una manera tan desconsiderada 'ls han tatxat de mals patriotas?

En *Gos-Cayón*, com mes vell mes fresch. Interrogat en plé Congrès respecte a las moltas barbaritats que cometen los gobernadors per assegurar l' éxit de las próximas elecciones de Diputados provinciales, va dir:

—Avuy mateix els hi envié una circular advertint-los que no continúhin per aquest camí.

Ab una circular ho ha arreglat tot. Ni tant sols se li vá acudir destituir al governador que hagués comés major número de extralimitacions.

Però a continuació del envío de la circular y sens dupte per donar a las serias prevencions en ella contingudas, lo carácter de broma que han de tenir sempre las grescas electorals, va dir lo ministre:

—En las próximas elecciones, lo govern no podrá fer mes de lo que feu en las elecciones de Diputados a Corts. Riallas dels Diputados.

Y aguantantse 'l riure afegeix en *Gos-Cayón*: —No podrá fer més de lo que feu llavors en favor de la Uley.

Novas riallas dels pares de la patria. Riheu, noys, riheu, que de las riallas venen las plorallas.

Després de lo de Cuba, lo de Filipinas. Un telegrama del general Blanco—que com sab tothom, es un home serio—denuncia 'l descubrimient en aquellas islas de una vasta conspiració separatista.

No hem de ponderar l' efecte que ha produhit a la Península una notícia tan grave, sobre tot per lo que revela. Aixís solen comensar sempre certs disgustos que després exigeixen sacrificis costosíssims, inmensos.

Y com que nosaltres, avants que tot, y per sobre de tot som espanyols, sentim desde lo més fondo del ánima aquest nou contratemps, tant més quan abriguém lo temor de que 'l govern, imprevisor, atolondrat y propens a tirar sempre sense engaltar, no sabrá colocalse a l' altura de las circunstancias.

¿Bé per l' *Imparcial*? Lo que acaba de fer aquest il·lustrat y popularíssim periódich de Madrid, organisant a sas expensas Comissions de socorro, encarregadas de rebre, amparar y auxiliari a Santander, a Cadiz y a la Corunya als pobres soldats que tornan de Cuba ferits, malalts ó convaleixents, ha arrencat l' aplauso de tot Espanya, produhint per tot arreu verdaderas explosions d' entusiasme y gratitud.

Veus' aquí un mirall ahont deurían contemplarse, si tenen cara per ferho, molts poderosos a qui tots coneixém, y dels quals no se sab que hajan fet encare res pera aliviar las desgracias de la patria y 'ls sufriments del nostre valent exercit.

Felicitem de tot cor al simpátich *Imparcial*, dignament personificat per son jove director D. Rafel Gasset.

Continúa segons sembla, del mateix modo la qüestió de las detencions ordenadas pel governador civil.

Los presos segueixen a las Dressanas, sense que per ara s' trasllueixi quina solució s' donará al assumpto.

Detenció nova, no se 'n ha fet cap més, exceptuant la d' algunas personas que s' diu si están complicadas ab certas proclamas que han aparegut.

LA SITUACIÓ

Una pila d' opinions, tretas de varios cantons

UN CARRETER

¡Ira de bet!... ¿Lo que penso de la situació present? Que no pot anar ni ab rodass: aixó es el meu pensament

No cal que tombin ni girin en busca del camí ral; tal com ara 's troba 'l carro, ja no surt del pedregal.

UN RENTISTA

Efectivament, sospito que això no va massa bé: veig unas cosas tan raras, tan negres... que, en fi, no sé. Lo que hi ha es que al veni 'l dia el govern bé treu pinyó y cumpleix... ¡Rodi la bola! ¡Mentres paguin el cupó!

UN BEYATO

¡Ay Senyor! ¡Quánta trageria! ¡Ves qui 'ns havia de di que per nostras propias culpas ens trobariam així! ¡Ay Senyor! ¡Quan jo medito en la nostra situació y rumio, y conto, y penso!... ¡Quin desgavell! ¡Ay Senyó!...

UN QUE COBRA

Bé, ¿qui ho ha dit que ara Espanya está gravíssima? ¿Qui? ¡Que surti 'l que aixó predica! ¡que m' ho vingui a explicá a mi! Espanya, 'l qu' está, aburrida, cansada de disputá, una mica indisposada; pero ¿gravíssima?.... ¡Cá!

UN QUE PAGA

¡Pleguem el ram!... Ara diuen que 's fan grans combinacions per aixecá un nou empréstit de no sé quants cents milions. Quan el govern busca quartos ¡ay! ja cal que 'ns preparém... ¿A que va que al cap y al últim somi nosaltres qui 's paguem?

UN FABRICANT

Vuyt carretadas de pessas de rayadillo inferior... ¡Vens aquí un bonich pedido! ¡no me 'n fa poch de favor! ¡Després dirán que las guerras son un assot tan dolent! Ab quatre ó cinch anys d' aquestos ¡no aniria malament!

UN CARLISTA

Ja ho veyén!... Aneu fent broma y armant taral-la y badant... Comenséu a contá apuros, comenséu... ¡y 'ls que vindrán! Veuréu com per fi de festa, cansats ja de tants horrors, no tindréu altra sortida que feros arregladors.

UN INDIFERENT

¡Psé!... A mi sí que... ¡Ben tanoca es qui s' hi arriba a enfundá! Vajin com vajin las cosas, ja may deixo d' esmorzá. Cuba... Filipinas... Crisis... que aixó crema, que aixó bull, que... ¡Vaya un rompe-cabezas! ¡Ay, girém full, girém full!

UN ACTOR

La tragedia es de primera, d' un efecte espelusnant... ¡Quin joch més complicadíssim! Verdaderament... ¡es gran! Lo mal es que embabiecantm'hi poch á poquet m' hi confós... No sé si hi faltan tres actes... ó no més n' hi faltan dos.

NOSALTRES

Sombras!... boyras!... L' espectacle no té res de divertit; pero ¡qué diable! ¡de tantas, de tantas n' hem ja sortit! ¡Qui sab si tot lo que passa en el fondo hasta 'ns convé! Certas cosas may s' adoban fins que s' espatllan ben bé.

C. GUMÁ.

CON ORO...

ONSELL de Ministres. Don Anton l' ha convocat á tota pressa, perque, segons diu ell, las circunstancias son apremiantes.

Tothom está ja en son lloch, menos lo duch de Tetuan que generalment may hi es.

—¿Y 'l ministre d' Estat, que no vé? —pregunta 'l senyor Cánovas, adonant-se de la falta del respectable duch.

—¡Es clar que no!—li respón en Cos-

Gayón, qu' es el ministre que té mes franquesab el mónstruo:

—¿no sab qu' es al nort, prenent las ayguas?

—¡Prenent...! Té rahó!... Ditzós ell, qu' encare pot pendre tranquilament alguna cosa!... Ja que tots som aquí, donchs, no perdém temps...

—Si!... Que ja es lo únich que tenim per perdre!...

—Per xó mateix; aném al bulto desseguida.

—¿Al bulto?—fa en Castellano ab admirable ingenuitat:—¿qu' hem de jugar á toros?

—¡Muixoni!—replica en Cánovas —Si 't torno á sentir un' altra atrocitat com aqueste, 't preneh la cartera y la dono al porter de casa.

Tothom calla. El senyor no está per bromas. L' advertencia que 'l d' Ultramar ha rebut es un toch d' avis digne de tenirse en compte.

—Amichs meus—diu per fi en Cánovas, després d' arreglarse dos ó tres cops els lentes, que no se li volen mantenir sobre 'l nas:—las circunstancias son enormement difícils... mes que difícils, angustiosas.

—Ja ho crech!—murmura en Cos-Gayón, per no perdre la costum de creure tot lo que diu en Cánovas.

—¿Sabéu á quina altura estém?

—¿De calor?—pregunta en Valdosera.

—¿De quartos, home, de quartos!...

—¡Ah! Respecte á aixó, si que ja 'm figuro que la debém ballar magre.

—Tan magre, que ja no la ballém de cap manera. No tenim un clau, senyors; no tenim un céntim.

—Y per explicarnos aquestas miserias ens ha fet venir?—exclama en Beranger:—¡no 'n fa poch de temps que ho sabiam aixó!...

—Si que ho sabiam; pero lo que no sabiam, ni sabém encara, es á quins medis hem d' acudir pera fer frente á aquesta situació.

—¿Qué vol dir?

—¿Ahont son els recursos necessaris pera tirar avant? ¿D' hont els treuréu els fondos que 'ns faltan?...

Los ministros baixan unánimement el cap, com figuras mecánicas que obehixen á un mateix cordill. Ningú sab qué respondre.

Don Anton se 's mira ab irónica rialleta, en la qual s' hi transparenta la séva superioritat.

—¡Vaja! Diguén, parléu: sembla mentida que ab el fioret de capacitat que tinch aquí, no 's veji brillar ni una sola idea...

—¡Oh!—diu en Cos Gayón;—es molt difícil aixis, repentinament, omplir una caixa completament buyda.

—Fem una cosa—salta en Navarro Reverter;—¡jaumentém las contribucions!

—¿De debó?—fa en Cánovas, burlánten:—¡quina inventiva té aquest home! Mira: á la primera ocasió que 's presenti, 't trech del ministeri.

—¿No hi hauria algo per arrendar?—diu en Linares Rivas, que si 'l deixessin fer, arrendaria hasta 'ls saludos y 'l dret de mocarse.

—O per vendre—anyadeix en Castellano, que prefereix aixó perque diu que venent se 'n treu més que arrendant.

—Tal vegada—exclama en Valdosera—seria convenient introducir una gran rebaixa en els sous de tots els empleats.

—¿De tots?

—Si senyor: comensant pels nostres.

Un crit general de reprobació s' aixeca en la sala.

—¡Aixó may!

—¡Quin absurdo!

—¡Semblant proposició, en boca d' un ministre!

—Trobo, amichs meus—diu en Cánovas, veyent lo derrotero que pren la discussió—trobo que se 'n van de naps á cols ab una facilitat atterradora. ¿L' objecte d' aquesta reunió, no es buscar quartos? Donchs á buscarne ¡á buscarne desseguida!

—¿Ahont?—fa en Castellano passejant per tot arreu los seus ulls extraviats.

—¡Que ho sé jo!... Aquí está 'l busilis. Reconcentremnos, meditem en silenci... y á veure lo que 'n sortirá.

Los ministros se posan la barba sobre la mà y 'l colze apoyat al jonoll.

En Cánovas també medita.

De sopte fa un crit, un infantil crit d' alegría, y fixant la vista en un paper, un tros de diari vell que hi ha sobre la taula, exclama:

—¡Ja está tot arreglat!

—¿Cóm?—preguntan tots, aixecantse plens de sorpresa.

—¡Miréu!

Y 'l mónstruo llegeix en veu alta el tros de diari que sobre la taula ha trobat:

«Joseph Oriol, beato barceloni. Especialista en convertir els »talls de pastanaga en unsas d' or.»

—¿No abundan las pastanagas?

—Y 'ls pastanagas també.

—Donchs, no 'ns amohiném més...

Con oro, nada hay que falle...

Y agafant un full de paper, lo senyor Cánovas escriu un parte telegráfic que diu d' aquesta manera:

«Gobernador de Barcelona: envihim á tota velocitat lo beato »Joseph Oriol. De pastanagas no cal que 'n porti. Ja n' hi ha »aquí.»

FANTÁSTICH

VAYA uns articles mes recreatius, els que publica en Teodoro Baró en las páginas del *Brusi* ab lo títul de *La República en Barcelona*. Si ara no obté la plassa efectiva de director del *Diari*, ni may.

Aquells federals, que á l' any 73 defensavan la República, sens més que atacarse de butifarra y

vi, en los baixos de la Casa Consistorial, podrán dir sempre, cas que la cita sigui certa, que ab ben poca cosa 's contentavan.

Perque aquella disbauxa imaginada pel Sr. Baró, tot lo mes que podia durar eran quinze días ó tres senmanas, y en cambi 'ls defensors de la monarquia fa mes de vint anys que viuhén, y no de butifarras, sino devorant menjars mes sustanciosos. El que menos se traga un ferro-carril ó un empréstit sens mes que badar y cloure las barras. De barra n' hi ha molta en los temps que correm ó que 'ns están corrent.

Y no parli 'l Sr. Baró de aquell bon ciudadá que trobantse en un ball de máscaras, vestit de arlequí, al tenir noticia de que la República corria perill, se tirá una capa madrilenya á sobre, y acudi presurós á Casa la Ciutat, fent riure á tots los presents, al treure's la capa y ensenyar la disfressa. Després de tot, una rialla á temps, en certas ocasiones pot conjurar un gran conflicte.

Y pensi 'l Sr. Baró que mes arlequins que 'l qu' ell cita son aquells que desde las filas lliberals progressistas passan de un brinco á las conservadoras ab vistas al ultramontanisme; desde las columnas de *La Crónica de Cataluña* á las páginas del *Diari de Barcelona*.

Per lo tant, avants de agafar la ploma será precís que 'l senyor Baró miri com porta la casaca, si del dret ó del revés.

—Sempre enginyós, l' home del tupé!

Per justificar la prórroga de las concessions ferro-carrileras, va dir:

—Després de tot á las empresas potser no se 'ls dona res. ¿Qui sab si en aquests 60 anys, la navegació aérea s' haurá perfeccionat de tal manera, que 'ls globos haurán fet desaparèixer als actuals ferro-carrils?

Vaja, que á un home de un talent tan colossal, com en Sagasta, Espanya no se 'l mereix.

Aixis com ell s' anticipa al porvenir, Espanya deuria anticipars'hi també, constituhint desde ara la primera companyia de aereostátichs, y nombrant al home del tupé president del Consell de administració de la mateixa.

La empresa podria inaugurarse elevant son primer globo ab en Sagasta tot sol á dintre, á veure si al últim el perdriam de vista de una vegada.

—Adéu D. Práxedes—podriam dirli al emprendre 'l séu viatge—si per allá 'ls núvols troba á Mr. Arbán, envihi una carteta.

No estava poch cremat el diputat carlí Zubizarreta perque 'ls senyors de la Mesa del Congrés que va trasladarse á Sant Sebastiá, ab tot y haverhi arribat un diumenje, no van anar á missa.

Parodia de un epigrama de Robert Robert:

—Alsa!... A missa á la Mercé

y á rosari á la Esperansa

y á sermó sense tardansa...

Mirin, senyors, sembla re y 'l fer de católich cansa!

Per no tenir los carruatjes de ferro-carils els timbres de alarma que prevenen los reglaments, l' altre día va ocorre una gran desgracia en la línea de Valladolid. Una lámpara de alcohol va calar foch als vestits de una pobre criatura, y 'l foch va comunicarse al wagó. Sent inútils los disparos dels guardia-civils per fer detenir lo tren, alguns passatjers van tirar-se per las finestretas, rebent mes ó menos dany.

Y tot, per no possehir los carruatjes un aparato tan senzill y poch costós com los timbres de alarma.

Veritat es que las companyias que tan poch se preocupan de la vida dels passatjer, de timbre de alarma pel séu us particular ja 'n tenen.

Lo timbre de alarma de las companyias son los peixos grossos de la política que mantenen en los séus concells de administració.

Cada vegada que corren un perill, tiran dels faldóns de la livita de 'n Cánovas ó de 'n Sagasta, y ab aixó sols están salvadas.

¿Sabréu al últim lo que ha passat á Granollers?

Diu *La Dinastia* que 'l Sr. Puig y Valls, diputat del districte sortit de las pantorrillas del Sr. Planas y Casals, va ser rebut á Granollers ab calorós entusiasme.

Y afirma 'l *Diluvi* que 'l van rebre ab extremada fredor.

La *Dinastia* assegura que 'l Sr. Puig y Valls va costejar un piscolabis suculent de 150 cuberts.

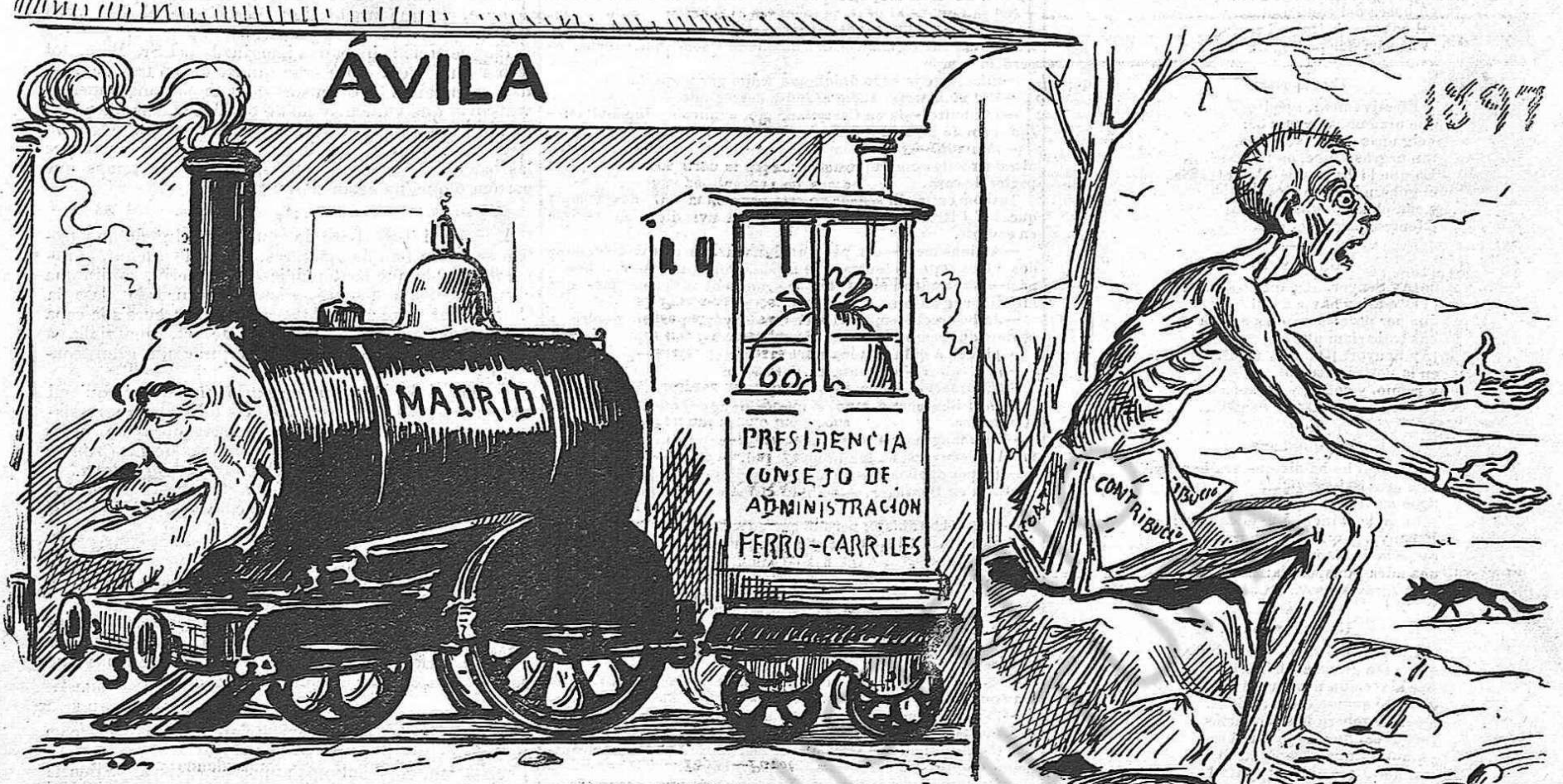
Y 'l *Diluvi* consigna, que al apat no van assistirhi mes que una dotzena de comensals, perque cada *quis-que* devia pagarse 'l cubert.

Ja ho veuhén. Hem arribat á uns temps en los quals no sols se multipliquen los vóts que 's consignen en las actas, sino també las bocas que assisteixen á un fartori polítich.

Però no es aixó lo pitjor, sino que mentres ells, si

MÁQUINA D' AUXILI

FOTOGRAFÍA DEL PORVENIR

Per si don Antón no pot guanyar, quan sigui l' hora, la pujada á Avila diu que hi té una locomotora preparada.

Retrato d' un espanyol á primers del any que vé. Perque no 'ls causi sorpresa, m'insel, m'insel bé.

guin poch's siguin molts, s' atipan, lo públich se queda en dejú, sense saber qui es que paga 'ls gastos del baiteig; si la criatura, ó 'ls padrins ó 'ls arrossaires.

Com si ja no tinguessim prou ocupació ab las tragedias que 'ns passen, ara ha vingut aquesta altra xeringa de la conspiració de Filipinas.

Naturalment, que fins dintre de dos ó tres mesos no 'n treurém l' aygua clara de lo que ha succehit.

Perque, per ara, ab las noticias que venen de Manila passa alló:

«Dilluns. La conspiració sembla que no era gran cosa.»

«Dimars. Pareix que la conspiració tenia mes importancia de lo que 's creya al principi.»

«Dimecres. Sembla que al cap-de-vall tot aixó no será res.»

Per lo tant, esperémnos, assentémnos, y quan sigui l' hora ja 'ns ho deurán explicar tot.

En Roloff ha tornat á desembarcar á l' isla de Cuba. En Periquito Perez, al revés, s' ha embarcat en direcció als Estats-Units.

No 'ls crida l' atenció la tranquilitat ab que 'ls cabecillas insurrectes viatjan?

Veyám si al últim encare resultarà que tenen una línea regular de correus, ab expedició senmanal y passatjes de primera, segona y tercera!...

Los mambissos de Cuba y 'ls dels Estats-Units diu que 's barallan per qüestió de procediments.

Los de l' isla voldrian cremarho y arrasarlo tot.

En cambi 'ls del Nort-América optan per la conservació dels ingenis y plantacions quals propietaris subvencionin als insurrectes.

Se coneix que 'ls dels Estats-Units tenen bon conseller.

Lo que 'n Sherman els deu dir:

—Noys, procuréu cobrar: la qüestió son quartos.

Diu un periódich conservador, tot indignat:

—«De las cinch mares detingudas en l' última algarada de Valencia, n' hi ha quatre que no tenen fills.»

Y á continuació exclama:

«¡Quíñas mares, eh!...»

¡Pues vaya una extranyesa! ¡Mares que no tenen fills!... ¿Y 'ls pares de familia conservadors, que 'n tenen gayres?»

A L' INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Ma-ca-ri.
- 2.ª ANAGRAMA.—Tapar—Parat.
- 3.ª FUGA DE CONSONANTS.—Las Campanadas.
- 4.ª CONVERSA.—Rivas.
- 5.ª GEROGLIFICH.—Univers.

XARADA

—¿Vols veni al Tot de la Llima?
—¡Prima!

—Fan una funció molt bona.
—¿Segona?

—¿Y després farán ball, Pere?
—Tercera.

—Aixis, d' aquesta manera, dos tres fan més que funció, sense ball, tres vaig pas jo al Prima-segón-tercera.

ESCOLA VILAFRANQUÍ

ENDAVINALLA

Só tan callat y discret que 'm deus haver d' apreciar: fins per guardar un secret tot' hora 'm deixo cremar.

ESPINÓS.

TERS DE SÍLABAS

.....
.....
.....

Primera ratlla vertical y horisontal: nom d' home.—Segona: idem.—Tercera: nom de dona.

M. FERNÁNDEZ.

TRENCA-CLOSCAS

RAMÓN GILI LECED
TERUEL

Formar ab aquestas lletres lo títul de una aplaudida sarsuela castellana.

A. GIBERT.

GEROGLIFICH

QUI

:

NO

J. ROMANSOS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Un que va per saupas, Peret de Gracia, Cor petit, Manel Garcia, Lluís Busquel, J. Espejo, Dolores, Escolá Vilafranchi, J. S. P. Vilafresca, Pau Coix, Federico Irla, P. Panxeta, J. M. F., J. Cundas, Canari, Un olotí, Baltroldo, Keta-Kalis, Napoleón Teixidó, J. Romansos y Bollit.—Lo qu' envian aquesta semana no fa per casa.

Ciudadans Ruy de Gorch, Rafel Homedes, Antoni P. M., Antonet del Vendrell, Ocsicnarí, Marangy, Pau Picalatons, Joan Domenech, Emili Revoltós, J. Amolap, P. Salom, Fernando Garcia y Rafel Rutllant.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian. Ciutadà N. O. Y. (Falsset), S. Virollos (Sitges). Gatuneras (Carme), J. del Cantí (Guiamets) y Un lector (Gracia): No val la pena de parlarne: son cosas massa petites.—Quimet: está bé.—J. Castellet: es molt magret.—Pere Mamel: no 'hi veji la menor intenció d' ofendrel; era una senzilla observació.—I. Torruella: hauria de referse de cap y de nou; lo pensament es l' únich aprofitable.—J. Oliva: las d' aquesta semana son incorrectas: repéssilas.—J. Santamaria: Si fos veritat, mauseja: l' altra ara va bé.—Ricart Pujol: no van.—Francisco Sisa: endavinat.—Un quinto del art: vosté promet. L' intenció es bona; l' execució es la que flaqueja.—F. Tiana: no crech oportú publicarlas.—Arcadi Priu: molt mal acentuats.—J. Bagunyá: idem.—Eugeni Janer: lo primer sortirà á son temps: lo segon no ho recordo.—Felix Cana, Lluís Salvador, P. Extraordinari: no va mal.—F. Carreras P.: ¡vosté 'ns vol comprometre!—Japet de l' Orga: sento molt no poguerlo complaur eab cap de las dugas. L' abús de las réplicas y contestacions perjudicaria l' amenitat del periódich.

ANTONI LOPEZ, editor.—Rambla del Mutj, 20

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona